

ЖОВНЯР

ЗА ПЛУГОМ

За горою, за лугом  
ходить жовняр за плугом —  
оре ниву не свою,  
добре, що в своїм краю.

Оре ниву і тужить:  
хто родині там служить,  
хто їй зоре і пожне,  
як не стане і мене?

Сонце гріє так мило,  
світ як золотом накрило,  
лиш далеко громи б'ють,  
людям жити не дають.

Станьте, коні вороні,  
бо є ями в загоні  
і могили на межі,  
ще й до того не чужі.

Тут гранати орали,  
тутки наші вмирали:  
за то поле, за село  
тут немало їх лягло.

Треба землю зрівняти,  
де орали гранати,  
всі ті рани на ріллі,  
що зробили люди злі.

Я ті рани загою —  
і слід щезне по бою;  
тут пшениця поросте,  
синій блават зацвіте.

А вояцькі могили  
будуть травку родили;  
жнець ту сяде і епічне,  
бідні душі пом'яне...

1915